

33. szám.
 Augustus 18-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A situációhoz.

Megszűnt a csaták viharja,
 Könnyült a hadisten karja,
 De a béke olajága
 Részünkrol tán mégis drága,—
 Nem is fehér galambposta:
 Fekete cholera hozta.
 Odahagytuk várnégyszögöt;
 Frankfurt s Bécs közt nagy a távol,
 Kiugratták az elnököt
 Eschenheimi palotából.
 Cseh vetések letiporva,
 Idegennek gyűjt a morva,
 Gráci név valamit restel,
 Foly tőle az orra véri;
 Taglóját a bécsi mester
 „Idegen elem“-re méri,
 Mondván: „sok a spion bandit,“ —
 Ám öninasára sandít.

S dolga mint megy a magyarnak?
 Kedve sivár, földje parlag;
 Ha verejtékét hullatja,
 Ha vérét: nincs foganatja.
 Sebeiből csak nem épül;
 Az ellenség részvét nélkül

Csalogatta táborába, —
 Itt is, ott is mind hiába
 Adtak rá zsinóros mundért,
 Mikor a jelszó alattá
 Szívét fenn nem dobogtatta:
 „Csatázz uj“ — ,vívj régi Bundért!“

„No de már nem vesztünk csatát,“ —
 Gondolják a diplomaták,—
 Nem kellene a landsturmok,—
 Zündnadel és hinterladung,
 Már nem égető reformok:
 Napoleon jó barátunk,
 Ő pedig maga a béke!“
 Az ő hathatós szavára
 Tán lemond győzők javára
 Tyrolról ő szárd fűlsége.
 Immár az egyik Zollerni
 Vetélytársa tágultáért,
 S milliomos ráadásért
 Kész babérjain heverni;
 Másnak Erdély jut, ha kéri.
 Az orosz meg nagy szerényen,
 Hadkészülődés fejében,
 Wielicskával beéri.—

Hogy pedig kárba ne menjen
Meyerhofer léghajója,
Az értékes: teszünk róla;
Szállni fog a légbe fennyen,
De nem kémelek burkus serget:

Rendezünk rajt' Feuerwerket,
Örvendezvén mind felettébb,
Hogy a hirodalmat ekkép
Sikerült szerveznünk ujjá:—
Dinom-dánom! Éljen!! Hurráh!!!

Petrohos Uszubu.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Olvastam tekintedezs barátomuramnak lamentabilis levelit, a kibén írja, hogy franya burkusok, od Nyitraban mindent megetik, a mit megtaláltak, hogy nagyon sok tojast megetek, is utolyara mig szegin tojos tyukot két deszka közü szoritotak, hogy tojon töbet. Hja de kedves barátom uram, miesoda latvany ez ahöz a tüneményhez kipest, a mikor Schmerling urado-executioi hadjaratban invasiot csinyalta nalam! Mostani hadjaratban csak azt megeszik Bismark, a mit megtalal; de Schmerling ur azt is megtudot enyi, a mi nem volt. Tudnyilik nekem nem volt szaz forintom, pedig hadiköltsigbül enyit ram vetete Rajxratü haboruból; kirtem kölesön becsületes creditortul, irtam ala irete 200 forintot, azuta mindig duplazva fölmente 6400 forintra, Bismarkok csak kivanak tyuktól hogy tojon sokat, de Schmerlingnek muszaj volt mig kakasnak izz strucztojast tojni. Hanem hat azir burkus eljarast nem helyeselhetek. Mert az elen in principio semi kifogason vagyón, hogy ha burkus tojast megiszja nyersen, a kibül lene bicsieknek időjartaval pakenehendli; hanem in praxi kikirek magamnak, hogy ne mi tyukjaink tojasat iszogasa meg, mert anak fele sem baratsag, az elen mar Kuba barátom izz protestalya „Pesti Naplo“-ban erilesen.

Bezég jambor csehek od Berlinben halado adreszt intiztek poroszhoz, a miirt Csehorszagot kivalasztota haboru helyinek, azok megtudnak becsülnyi consumenseket, azok okozs emberek, de hat mit lehet kivanyi mi tülünak,

mikor iteneg csak egyetlenny okozs ember van, is az izz Hirnök Janos. Ü maga bevalya aztat, mikor polemizalya 48-as ujsagokal, is azt mond nekik: „ugy irzek magamat sok 48-as közepe-te, mint mikor egyetlenny okozs ember valaményi *bolond* közü keveredet.“ Egyibiranta igazva van Hirnök Janosnak, mert nem az az okozs ember, a ki azt mond: ha nekem igy nem lesz, had akor in se ugý lesznek neki, hanem az az okozs ember, a ki 47-ben belipte dicasterialis hivatalba, 48-ban atlipte ministerialis hivatalba, 50-ben belemaszta Bach hivatalba, 60-ban megint felhagta alkotmányos hivatalba, 61-ben beleczurukolta provisorialis hivatalba, is 65-ben megvetete labat epuralt hivatalba; azt nevezek in okozs embernek.

Egyibiranta most mar hogy vige lesz haborunak, adig izz, mig következik a masik; anyi lesz it az okozs ember, hogy jarnyi se lehet tülük az utczan. No Nimetorszagon mar szipen megosztotunk burkusokkal: burkus kapta Nimetorszagból kiralyagokat is hercezsigeeket, mink pedig megkaptunk belüle kiralyokat is hercezet, is igy vagyunk quittek.

Tulajdonkipen pedig mig most se tudom, hogy egy hétnek hany napja van? Mert a miota bicsi Debatta aszondota, hogy nem mulik el egy hét orszaggyüilis egybehivasaig, mar elmult tizenegy nap. Meglehet, hogy arafeli hozsabak a hetek.

Adig izz maradok

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! A csehek orszagát ugyan elpusztította ám a háború, valjon ki segiti majd azokat megint talpra?

N. Hát ki? Tán a magyarok.

I. Hm. A magyarok orszagát meg ugyan megrottotta a fagy, hát azokat ki rántja ki a bajból?

N. Hát ki? Majd a csehek.

I. Te! Én bánom ugyan, hogy minket is nem ért valami veszedelem, mert igy még majd utoljára nekünk kell fizetnünk.

Kukliné prédikációi.

Már akármit beszélsz, vagy — akarom mondani — akármit hallgatsz is, te Kukli, anynyi bizonyos, hogy most az egyszer elkéstél a bálból. Te persze arra speculáltál, hogy csak hadd táncoljanak azok a többiek, hadd fáraszták ki magukat a langausban, majd te csak beülsz a buffetbe, elköltöd a vacsorát, s megfizetted a többiekkel, most aztán azon veszed észre, hogy mire te a nagy csizmákat nagy fáradtsággal felhúztad, már akkorra a többiek el is végezték a mulatságot, haza is mentek, s te még csak azt teheted, hogy serenádot adhatsz nekik, mielőtt elalunának. A muzsikusaid meg, a kiket a concertre betanítottál, nemhogy valamit szereztek volna, hanem még a bőgőjüket is összetörték Lisánál. De hát mit is kerestek ők Lisánál? Mi szükség volt annak a *Personának Lisát admirálni*? Neki csak *Kontrásra* kellett volna ügyelni. Most már ott is ott van a nagy

kár. Én már azt hittem, hogy az idén körutat fogunk tenni Franciaországban egész Sardiniáig és Frankfurtig, s ahol van ni: csak még majd egyenes utat ne tétessenek velünk Amerikába. Apropos! Az a mexicói etablissemant nem igen jól látszik magát rentírozni. A mexicóiaknak nem igen látszik kelleni az a császár-liszt, a mit odaliferáltak. Korpa kell az olyan csöcseléknek. Arra még mink sokat rá fogunk fizetni. A „*stiller Compagnon*“ fenyegetőzik, hogy ha pénzt nem küldünk neki, meg újabb svábpusztító szert, hát ő ott hagyja az egész bagáziát. Izend meg neki, hogy csak tartsa magát: ott ne hagyja most a kseftet, ki tudja, hogy fordul a világ; hátha felmondják az árendát, akkor jó lesz a mexicói telepet magunknak megtartanunk, s aztán ott folytatnunk eddigi kseftünket, par *Compagnie*. Reám se hallgatsz most ugy-e? Pedig majd meglátod, baj lesz még ebből!

Miért? és Azért.

(Uj természettani felfedezések és fejtegetések)

Miért locsolja meg a kovács a tüzet?
Hisz addig kell ütni a vasat, míg meleg.
Azért locsolja, mert mérgesebben lángol
Az *elnyomott szikra* az izzó parázsból.

Miért tűz a kortes különféle tollat
A kalapja mellé a sok választónak?—
Azért, hogy messziről megtudja mindenki:
Kit üssön, s szárazon ne maradjon senki.

Miért veri ugy a teremtő a magyart?
Hisz a magyar mindig csupán csak jót akart.—
Azért, mert a magyar mindig egymást *veri*,
S jóságból az *isten* csupán *segít* neki.

Miért ir Zebulon olyan bomlott nyelven?
Hát egy honatyának jól irni se kelljen?!—
Azért, mert megunta a sok *szép* beszédet,
S *felső házában* akar foglalni egy széket.

Miért zöldel kora tavaszkor a haraszt?
Hisz a *hideg* minden gyümölcsöt elfagyaszt.—
Azért, hogy a reményt keblünkben keltse fel,
És *csalódásában* szakadjon a kebel.

Miért küldék haza ezt az országgyűlést?
Hiszen oly *csöndesen* tartotta az ülést —

Azért, hogy a szegény képviselő otthon
Üres szalma cséplést szép csendben *folytasson*.

Miért jö most annyi német Budapestre?
Hiszen itt az élet *gyász színben* van festve.—
Azért, hogy mindenki *németül* tanuljon,
S a germanizálás nálunk *ne avuljon*.

Miért ül pihenni, kinek sürgős utja?
Hisz a pályát *ülve* senki meg nem futja.—
Azért, hogy *magának* új erőt szerezzen,
S folytathassa *utját*, majd ha kell — *sebesen*.

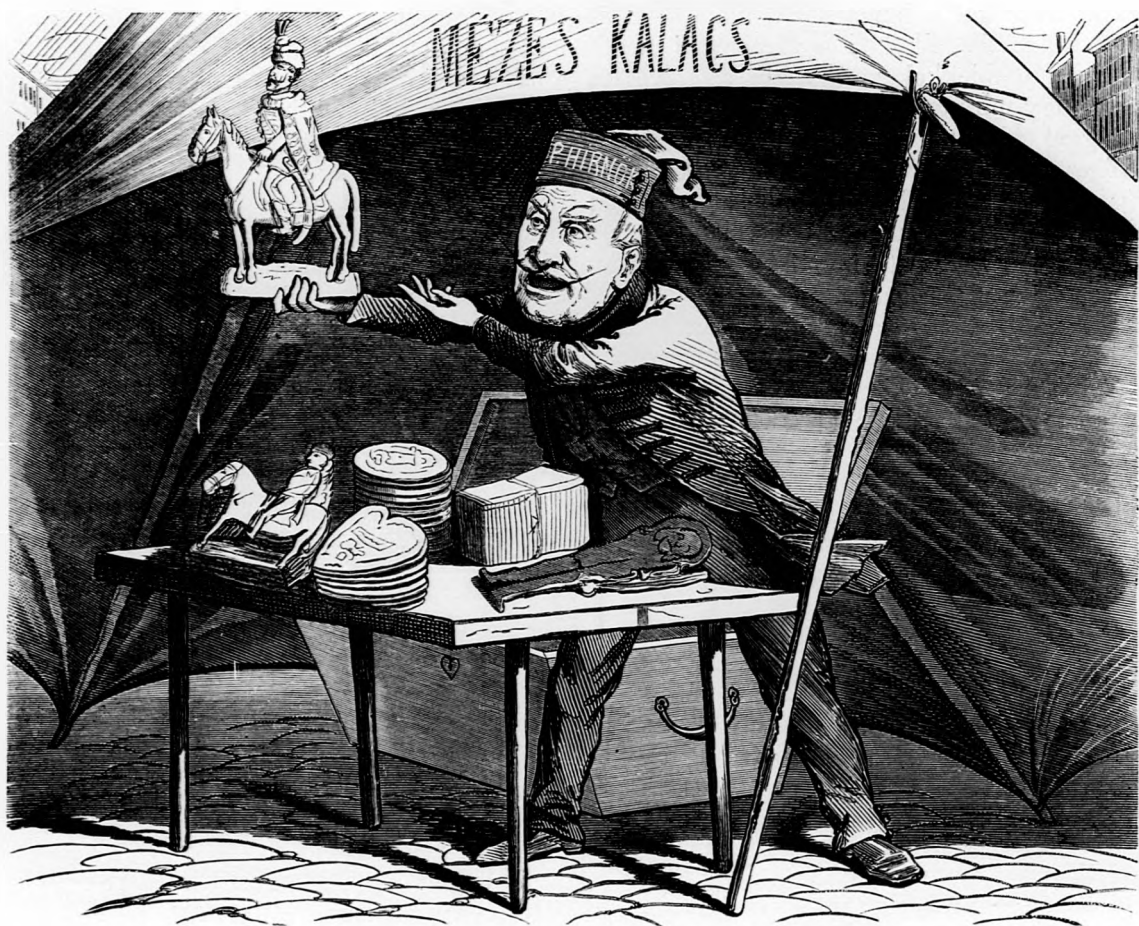
Miért kötöttek volt Szolferinón békét?
S miért akarják azt ujjal mindenkép?—
Azért, hogy egy nagyobb harcához készüljenek,
S *egyik* a másikat *ujból* jól verje meg.

Miért hal meg egykor rendre *minden* ember,
Kit az ég megáldá, vagy haragja megve?—
Azért, hogy helyébe mások szülessenek,
S a réginél *roszabb-roszabbak* legyenek.

Miért marad hátra Buda-Pest oly nagyon?
Világ város lenni *mennyi* módja vagon?!?
Azért, mert Bécs város *utját állja* régen,
Majd *elválik*: melyik marad fenn a *szélen*.

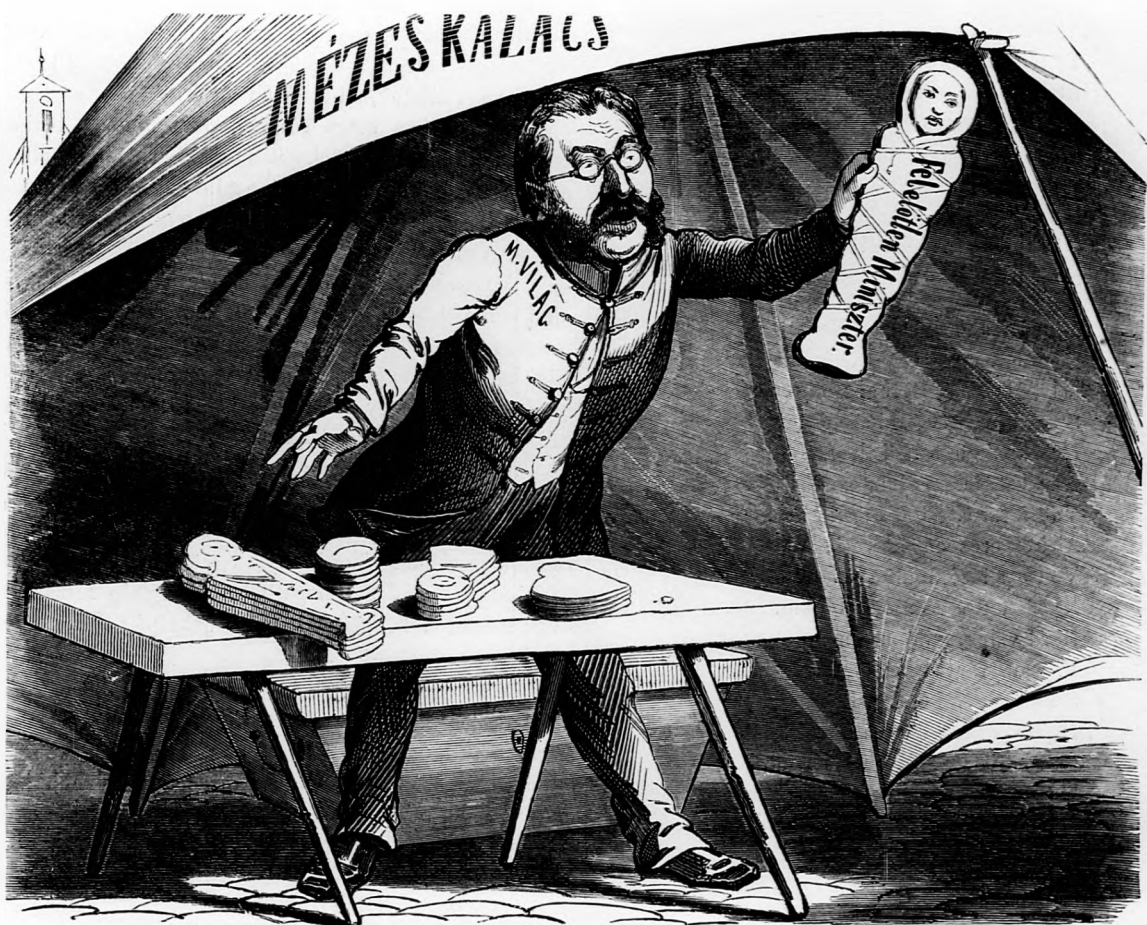
A kortes.

A mézeskalácsosok.

Az egyik. Tessék idejönni érdemes publikum! az én mézes kalácsom jó, régi, nyolczszáz esztendőös, jól ki van már szikkadva; hogy azóta meg nem ették, az mutatja, hogy milyen jó; leharapdáltak belőle ugyan egy-egy darabot, de az is megfeküdte annak a gyomrárt, a ki lenyelte. — Tessék kérem! az én mézes kalácsom firól fira elmarad. Biztos szer a jégverés ellen, a hernyók ellen, a köszvény ellen, a cholera ellen, az inség ellen; csak az adóexecutio ellen nem segít. A kinek semmi baja sincs, ha ebből vesz, még kevesebb lesz. A formája is milyen szép! Tessék nézni! Ez az igazi magyar mézeskalács! Milyen huszár forma! Még sarkantyúja is van!

A mézeskalácsosok.

A másik. Ide tessék tartani az én sátorom alá, tisztelt publikum. Itt árulják a legesleg-
 újabban sült mézes kalácsot. Olyan friss, hogy még egészen nyers. Van ebben minden, a mit
 magyar ember szeret: bors, paprika, gyömbér, hagyma, vegyítve igazi krumplicukorbul ké-
 szült tiszta színmézzel. Tessék megkóstolni. Igen fájn. A ki megeszi, s rögtön jól nem lakik vele:
 kérhet belőle másikat. Tessék uraim! A formája is milyen szép, valóságos bepólált minister. Tes-
 sék! olcsón adom; a ki vesz belőle, kap mellé egy magyarul irt német ujságot: ha a mézeska-
 lácsot veszi meg, az ujságot kapja ingyen, ha az ujságot veszi meg, a mézeskalácsot kapja in-
 gyen. Tessék uraim. A bécsiek is ilyennel élnek.

ilyen költeményeket fognak írni ma- holnap nálunk ?

Motto : Dedicálem ez — versemet
a magyar — íróknak.
Zrínyi.

Adeleidhez.

(Poém d'mour.)

Adeleid belle, my dear lelkem,
Rien nekem beaucoup telkem,
De van nekem szivem érző,
Ta miattad for you vérző,
And e kézben itt a lantom,
Quod (si kell) meg is haland t'om,
Még e földön itt alant ó!
Enkore itten értted!
Érted?
Ó! zo! zoie! Adeleid!
Nunc . . . for ever . . . ade, (leid!)

Mint Beranger, Dante, Heine,
Zengtem aussi, ugy wie keine,
Lily, Marlouc, Byron, Göthe,
S azt beszélték, „hitzegő te!“
Declamáltam a la Talma,
Á la Garrick, és jutalma
Volt a fütty, a mit kapék, hej!
Ah! e perczben ritka pék hely
Volt oly izzó, mint a coeuröm,
Reszketett a csontom, bőröm.
Hard valék, miként a messing,
Vágtam, rágtam, comme a Lessing,
S kinevettek! Ó Jou Bossout,
Hajtok rajtok hosszú boszút.
Guadet, Danton, Robespierre,
Olyan vagyok, mint a pierre,
Nem lázongok, zsongok, dongok,
Ezt tegyék a legyek, dongók,
Je ne pense a rien, egek!
Várom, a wund mikor heged.
Hiszen Keppler, Galilei,
Moore, Moreau, meg Alilei,
Ariosto, Tasso, Dettminde,
Ugy van, ugy van, szenvedett mind.
Doch sie dulden és nyugodtan,
Isten utse! megnyugodtam.
Still but az hah! oly nagyon fáj,
Hogy a máidnt itt hagyom váj,
De hiába! itt a charta,
Hidd, a fátum így akarta.
Meghalok, de majd a sirból
Lelkem este ki-kisírbol.

Adomák.

Bekopogtat a zsidó gavallér B. . . birtokoshoz, és alázatosan kéri a tekintetes urat, kölcsönözne neki má-ra ekvipágéját, mert ugymond — menyasszonyának ma születési ünnepe van, s ennek tiszteletére a tekintetes ur ekvipágéján szeretne odamenni.

B.-nek igen szép lovai voltak, s azért igen kimélte is őket; most azonban úgy látszott, mégis igen szívesen ígerte oda equipageját, azt a megjegyzést tevén, hogy ha valami történnék, ő ne okoztassék, mert lovai igen pogány állatok, s ő nem áll jót értük.

A gavallér a maga részéről biztosította a tekintetes urat, hogy ő nem fél, sőt a mennyire tőle kitelik, fog az ekvipagére vigyázni. B. aztán személyesen ment ki Jancsi kocsisának megmondani, hogy fogjon be, mi pár percz multával meg is történt.

A gavallér keble dagadt, midőn a kényelmes uri koci párnái közé fektette izgatott „én“-jét, és két órai kocsizás után a fogat megállt a menyasszony lakása előtt, hol a kapu szárnyai, mint varázsütésre megnyitak, és legalább egy fél tuczat ismerősnek fülig ért a szája a koci megpillantásakor.

Jancsi kocsis a tüzes lovak közé csapott, és nyil sebességgel fordult meg az udvaron, és azzal ismét ki, a még nyitva hagyott kapun, s aztán eszeveszetten vissza a szerelmes vőlegénynyel együtt, kinek, mire saját lakása előtt a fogat megállt, torka végkép kiszáradt a sok szitoktól. Többé nem ment „ekvipagét“ kölcsön kérni

A r-i plebános gazdag ember lévén, pénzét ki szokta kölcsönözni; egyszer a szomszéd faluban lakó árendásnak háromezer forintot kölcsönözött, melyet az egy rövid időre kért; azonban egy még rövidebb idő mulva csődöt mondott, és a plebános pénze odaveszett. Az árendás igen kerülte aztán a plebános házat, de mégis egyszer okvetlenül a ház mellett kellett neki elmenni, midőn jötevéje épen a templomból jött haza.

— Jó reggelt Mándli! ejnye de régen nem láttalak, ugyan hol jársz? gyere be egy kis pálinkára; halottam, milyen szerencsétlenül jártál, no csak gyere be, majd visszaadom a váltót, ugy sem birsz fizetni szegény ember, gyere be, gyere, és a plebános beérőszakolta az adósát lakásába, mialatt a legnagyobb részvétellel tudakolá szerencsétlenségének okait. A szobába érve, bezárta a plebános az ajtót, s elővette az asztalfiókból a kérdéses váltót, és egy kétágú korbácsot, s azzal az adóst gallérjánál fogva irgalmatlanul elverte, azután adott neki egy pohár pálinkát, és az összetépett váltót: „no Mándli, most *kiegyeztünk*, ha máskor is kell, csak gyere hozzám, én mindig szívesen adok.“

Nézi a paraszt suhancz a verbunkosokat ; az egyik huszár megszólítja :

„Öcsém, állj be, nézd, milyen gyöngy élet ez !“

„Beállnék, de nekem még nem lehet.“

„Nem-e, ugyan miért nem ?“

„Hát nem látja, hogy nincsen bajuszom ?“

„Ej öcsém, hiszen az nem baj, a németnek sincsen, mégis katona.“

„Ühüm — katona ám, de neki is jobb volna, ha megvárná, még a bajusza megnő, és aztán katonáskodnék.“

Egy távirtdai igazgatót egy időben úgy hittak, hogy : Rindskopf.

Ez a bizonyos Rindskopf elméne egyszer az állomásokat (minden előleges értesítés nélkül) megvizsgálói.

Egyik állomáson észreveszi, hogy a másikon valami nincs rendjében. Odatelegrafiroz az ott levő hivatalnoknak, hogy ezen meg ezen a batterián igazitson meg valamit.

Az a bizonyos nem tudván, ki parancsolgat neki, visszafelel szokásos durvasággal, — hogy az elég jól van, mi köze hozzá másnak.

Az igazgató megújítja a parancsot, s hogy annak nyomatékot adjon, utána írja nevét : Rindskopf.

A kunirozott hivatalnok mérgesen felel vissza :

— „Selber anér.“

Egyszer meg Budán észreveszik, hogy Fehérvárról nem felelnek. — Kétségtelen, hogy a sodrony szakadt el valahol. Rögtön indul egy hivatalnok a kis kocsin vizsgálatra.

Sehol sem vesz észre semmi hibát. A vasuti örök mindenütt megkérdeztetnek.

Végre egy vasuti ör bejelenti, hogy biz' az igaz, hogy a drót el volt szakadva, de már megcsinálta ; el tart most már három esztendeig is.

„Mi módon ?“

„Összekötöttem jó erős madzaggal.“

A mérnök-egyesületi gyűlés alkalmakor szakadt az eső. — Gyalog, esernyő nélkül bajos dolog lett volna kísértelni a „köztelekre.“ — Egy tősgyökeres alföldi mérnök atyánkfia kénytelen a fiakkerre füttyenteni :

„Wohin fahr' mer Euer Gnaden ?“

„Zum „Köztelk'schen“ Haus !“

Már aztán hogy hol állapodtak meg, — azt nem tudom.

X. Pistát, mint irnokot, egy zsidó felszólítja, hogy néhány paraszt adóstól a pénzt szedje be. Pista szive-

sen felvállalta, kivált miután a zsidó bizonyos részt is ígért az öszvegből.

Egy hó mulva elment a zsidó a pénzért.

— Nu hát thensuram, beszethe-e már ?

— Már két héttel ezelőtt beszédtem — válaszolt

Pista.

— Hát hul van ?

— Hol van ? mondom, hogy *beszédtem*, vagy nem ért magyarul ? — szólta Pista a torkára mutatva.

Borkoresolyák.

Bált rendezni szándékozott falun az intelligentia, a miért is az egyik vállalkozó a vendéglőshöz menvén, kérdi tőle : „No's vendéglős, ha bált rendezünk, milyen ennivalót szándékozik a vendégeknek adni ?“

A vendéglős mutató ujját orrára tette és fontos arczczal mondá :

„Először is retket, azt adhatok, jó, igen finom retket, — olyan mint az alma . . . retkem az volna.“

Körutazását tette a királyi biztos, kinek a tiszteletére több rendbeli urak mentek tisztelegni, s mindenki név szerint mutatta be magát ; a többi között volt egy jó öreg, kit az egész vidék Gyuri bácsinak hívott. Reá kerülvén a sor a bemutatásnál, Stellungba tette magát és ilyformán mondja meg kilélét :

„Én Mákos György, régi katona — Horvát Ferkónak rokona ; meg vagyok sértve a baloldalon, és a jobb lábömon.“

A Stadtheaterben az „Eselshaut“-ot adták.

Az utcán két ismerős találkozik egymással.

„Hová sietsz ?“

„Megyek a „szamárbörbe.“

„Felesleges fáradság, hisz már benne vagy.“

Felszólítja a tanár a quinquennis diákot, hogy beszéljen Luther Márton és a Salvus Conductusról. A diák pedig neki vág így :

„Luther Márton Sálvus Conductus ural sem tudott megegyezni.“

Praeservativa.

Emeletes tyúkólat készítettett az öreg tiszteletes. Az emelet ajtaját még ma is olvasható „tilalmas a tyuklopás,“ az alsó osztály ajtaját pedig „tilalmas a kácsalopás“ felirással látta el, s akkor egész megalégedéssel mondta : „no beste lélek sok tolvaja, most lopjon már.“ A kedélyes öreg ur felírásának némi hasznát tapasztalta is, a mennyiben azontul csak a pulykái veszttek.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Elvágatn az újjan ; — de nem fáj.

— — No végtére valahára tehát a Pesti Hírnök is elismeri a parlamentáris kormány egyedüli idvezítő voltát, azt irván, hogy a parlamentáris 48-iki kormányrendszernek *épen olyan* decomponáló hatása volna az osztrák státusra nézve, mint a milyen van a választóvíznek az aranyra nézve ; már pedig minthogy a választóvíznek az aranyra épen semmi decomponáló hatása sincsen, sőt az arany valódisága épen a választóvíz alatt bizonyul be, e szerint világos, hogy a Hírnök megadta magát, és capitulált a 48-nak.

— — Pedig hát egészen törvényes dolog lett volna a magyarok részéről, ha a burkusokat tüzzel pusztították volna, miután az 1525-diki 4-ik Tcz. 4-ik §-a meghagyja nekünk, hogy „lutherani comburantur.“ (Igen ám, de a rátóti tanács határozata meg azt parancsolja, hogy senkit sem szabad addig kivégezni, a mig meg nincs fogva.)

— — Azt írja János bátyánk a Hírnökben, hogy a hatalmasságok között elébb megvolt az egyetértés, mielőtt a *kancza* meglett volna. Már most csak azt szeretném tudni, hogy miféle *kancza* az ? valjon pej-e, avagy szürke, fehér-e, vagy pláne arabs. (Igen ám, de másnap kiigazította, hogy nem *kancza* volt az, hanem „koncz.“) Nem hiszek én neki : bizonyosan megjíedt, hogy elő kell adnia az általa felfedezett *kanczát*, még elviszik az alá az egy szál huszár alá, a kit János bátyánk kiállítani ígérkezett. (Ki tudja, talán már ezóta le is lötték azt a huszárt.) De'isz annak az egy huszárnak nem szabad meghalni, annak halhatatlan huszárnak kell maradni.

— — Az orosz hivatalos lap nagyon indignálódik a felett, ha a német kis királyok ellenében a burkus a „vae victis“ elveit proclamálná. (Kár, hogy ezelőtt tizenhét évvel nem lepte meg a muszkát ez a nemes indignáció a legyőzöttek javára, meg ezelőtt három évvel, mikor a szegény lengyelt leverte.) Hja „paraszt ! az megint más !“

— — (Valjon mi lehetett az a teljesíthetetlen föltétel, a mit a poroszok Bajorországtól követeltek, s a miért a bajorok a muszka közbenjáráshoz kényszerültek folyamadni ?) Még nem tudom, de magam is szeretném tudni ; van egy komám Münchenben, az bizonyosan fog telegrafirozni az Üstökösnek e tárgyban authentice, onnan majd megtudjuk.

S...ch Pál emlékkönyvébe, azon alkalommal, midőn inségügyi biztosnak kineveztetik.

„Panem facias, si possis : bene, si non : quocunque modo ; — sed panem.“

Valjon kit érthetett a „Pesti Napló“-ban Tanárky Gedeon hazánkfia a „magyar Bismark“ alatt ?

Bizonyosan azt, a kinek az egyik *marka* a hajunkban, másik *marka* a zsebünkben fog dolgozni.

Jelszó az országgyűlés számára.

„Egy kis ideig láttok, azután megint nem láttok.“

Aphorisma.

Nem csoda, hogy győzött a burkus, mikor emberfölötti erővel rendelkezhetett. Győző Manó volt a szövetségese, egyik tábornoka pedig férfi is, ördög is (Manteuffel.)

Az „Üstökös“ telegrammja.

München. (feladatott a mult héten, megérkezett ma szombaton este 12 órakor.) Hiteles kutforrásból jelenthetjük, hogy a poroszok által követelt teljesíthetetlen föltétel nem egyéb, mint az, hogy a poroszok az udvari serfőzőházat akarták anektálni. A nép forrong, a bierkrawall kitörőben van !

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Poldák.